Básně skládané
od Fr. Matějkové

denník III. 1948.
r. 1939. a 1947

60.) Svátek matek! 14/5 1939.

Dnes mají svátek všecky matičky,
pospíchají s dárečkem hodné dětičky,
jedny přinášejí kytičku
chudé jenom lásku ve svém srdéčku.
Jiné daruje zase srdéčko,
tu máš moje drahá matičko,
mnohé za hrobem za svoji matičku,
šeptá upřimnou modlitbičku.
Matička slyší svoje děťátko,
buď šťastné moje robátko;
budu u tebe státi ochranou,
dokud nebudem spolu za branou.
Mnohá matička se smutně dívá,
že dítko její zapomíná,
nevěnuje ani malou vzpomínku
na svoji milou matinku.
Slze ronily dnes matičky, (padal déšť)
na které nevzpomněly jejich dětičky
padala rosa z nebíčka dolů
kéž sejdeme se všecky spolu.
Jedna matička též praví.

mám sedm dítek tady,
ani jedno na mě nevzpomnělo,
ach moje srdce lítostí zabolelo.
Nezapomínej žádný na tento den,
že máme i za hrobem svátek ten
pospíchej každý upřimně,
s kytičkou ku své mamině.
Ona ti život darovala,
aby z tebe se radovala,
nedělej jejímu srdci bolest,
věnuj na svátek zelenou ratolest.
Bude mít radost tvoje matička,
i stará máma tvoje babička
i nás všech boží matička
bude mít radost ze svého miláčka.
S Pánem Bohem.

61.) Kolo se točí! 14/5 1939.

Točí se kolo nejdřív pomalu,
nespadá mnoho v jeho úvahu,
točí se točí a stále dokola,
roztočilo se jako zlá potvora.
Točí se točí, není k zastavení,
brzo bude slyšet trubky zatroubení,
hoši hola, hurá, pojdte už,
ať máte motyku a nebo nůž.
Kolo se roztočilo nechce se zarazit,
může do něho lehko někdo narazit,
běda tomu, koho kolo uchopí,
a najednou se všechno překlopí.
To bude velký kámen úrazu,
ach hrůza bude při tom nárazu,
ten, kdo kolo roztočil,
ten se jistě na něm zatočil.
Je omotán jak nit kolem osy,
ženci brousejí už svoje kosy,
osa se přestává točiti,
musíme už žně začíti.
Otevírá sedlák stododu,
a přistavuje žebřík nahoru,
leze, leze až už noha vysoko stoupá,
až se žebřík nebezpečně houpá,
Dej pozor sedláče, ať nespadneš,

nebot špatně ale dopadneš?
až se zřítiš, bude povšem veta,
co připravuješ do celého světa.
Všichni na to už čekáme,
ale porobit se nedáme,
až budeš dolů padati,
my budem radostí jásati.
Je už tvojí slávy konec
všude to hlásá na věži zvonec,
zřítil se ten, co vysoko vylez,
osvobození celému národu přines.
Hoří stodola, plameny šlehají,
hasiči stříkačky chystají,
lidé spěchají ve zmatku,
k hořící stodole a ke statku.
Sedlák stojí na nejvyšším místě žebříku
šlehají plameny z každého trumlíku,
zachraňte mě; z plna hrdla křičí,
ozývá se ze stodoly řev býčí.
Sedlák hoří, není záchrany,
vyschlé jsou rybníky i prameny!
oheň není možno uhasiti,
musejí se všichni hasiči zúčastniti.
Co je to platné, když není voda,
musí shořeti celá ta stodola,
musí shořeti i sedlák s ní,
ať skočí ze žebříku, zdali smí?
V celém světě lidé jsou na nohou
celé noci spáti nemohou,
ptá se jeden druhého,
nevíš, co je v světě nového?
Ano! moje novina tě překvapí,
zase jsme už bohatí,
je nám všechno vrácené,
co nedávno bylo ztracené.
Mnoho nářku, kvílení,
stihne to hříšné pokolení,
už nebude dostávat ani brát,
musí se ze svého činu kát.
Bůh odmění dobře boháče
už nebude bráti v celém světě koláče,
nebude bráti chudým chleba
Bůh ho zavrhne na věky do pekla.
Oheň uhasilo dobré nebe,

chválíme Bože dobrý Tebe,
že Jsi zahnal všechnu bouři,
anděl míru nad námi krouží.
Že lži se lež rodí a rychle ková;
zlo zase zlo v sobě chová,
dobro zase jen dobro podporuje,
Bůh každého za všechno odměňuje.
Upletli si Čechové na sebe bič
teď budou lépe střežiti svůj ryč,
budou střežiti i svoji motyku,
nenechají lést nikoho po žebříku.
Ptáček zpívá ve stromoví,
už jsme zase svobodní,
budeme si svobodu lépe střežiti,
nesmíme ani minutu zmařiti.
Jsme probuzeni ze spánku,
kdo rozluští tuto hádanku.?
Jen luští jako v rebuse,
válku máme již na míse.
Chraň nás Bože jediný náš,
vždyť všemohoucí sílu máš,
dej sílu našemu národu,
dej mu sílu až do hrobu.
Posilni záhrobní přátelé,
posilni všichni vůdcové,
dej žezlo do ruky vládcům,
zamez cestu všem škůdcům.

S Pánem Bohem.

62.) Kaplička v poli. 19/6 1939.

Stojí v poli kaplička
v ní přebývá boží matička,
matička boží s děťátkem,
jako růže s poupátkem.
Kolem ní zelené obilí,
i krásné polní květiny,
klomí se na všechny strany,
svým šepotem matičku chválí.
Matička boží se mile usmívá,
když děťátko boží usíná,
loučí se den s boží oblohou,
jde všechno spát, co bylo na nohou.
Jdou spát všechny lidičky,
mnohých se mysl soustředí kol matičky,
kol matičky boží tak milé.

utíkají se mnozí lidé.
Matička boží kývá hlavou svojí,
jděte spáti vy drazí moji,
beru vás pod moji ochranu,
by zdraví, svěží jste byli po ránu.
Časně ráno skřivánek zpívá,
na kapličku v poli se dívá,
zazpívá z hrdélka písničku,
nejdřív pozdraví boží matičku.
Ostatní ptáčkové švěholí
v lesích, zahradách i na poli,
komár i muška poletují
u kapličky v poli se zastavují.
I také brouček maličký
utíká kolem kapličky,
zastaví se u obrázku
dává též na jevo svoji lásku.
Matička boží náruč otvírá,
„pojďte ke mě všichni", povídá:
„láska pro vás je velká moje,
ochráním vás od světského boje.
Kdo s láskou ke mě přispěchá,
ten nadarmo nechvátá,
odchází posilněn v duši své
požehnám každému i dítě mé."
Jde děvčátko kolem kapličky,
klekne si u boží matičky,
ručičky spíná malé své,
přijmi mě též za dítě Tvé.
„Jsem ubohý sirotek,
v srdci mám velký zármutek,
nemám otce ni matičky,
jen tyto opuštěné ručičky.
Vezmi mě matičko za dceru svou,
budu vždy k Tobě upřímnou,
láska mateřská mě odešla,
a dosud jiné jsem nenašla."
Sirotek prosí, žaluje, pláče,
uslyší ho malé ptáče:
„jen nenaříkej tak hořce,
jsme všichni jako v drožce.
Bůh Otec náš na nebi,
matička boží v kapličce na poli
jsou nám všem rodiči
proč drásáš srdce plačící?

Jen sobě tak nestýskej,
na každé slůvko pozor dej,
co k tobě praví matička svatá,
budeš v ochranu její vzatá."
Matička z obrázku se usmívá,
děvčátko u kapličky bolem usíná,
usíná - usíná v krásný sen,
vždyť matička ho volá k Sobě jen.
"Pojď ke mě moje děťátko
budeš také moje, děvčátko,
podej mě svou ručičku
a přijmi mě za svoji matičku."
Ježíšek děťátko boží,
snímá z ní to světské hoží
hrají si v krásné zahrádce,
je tam vše jako v pohádce.
Slzičku setřel jí z tvářičky
požehnal malé její nožičky,
za ruku se s ní vodí
vždyť se právě spolu hodí.
Raduje se její srdéčko,
vždyť chtěla lásky jen maličko,

teď láska však veliká boží
se kolem ní jen množí.
Láska čistá jak lilie bílá,
se sirotka malého ujímá,
dušička jeho čistá milá
najednou v nebi dlela.
Zůstanu s Tebou Ježíšku tady,
nepůjdu již v světské sady,
budem si spolu tady hráti,
zavedeš mě, kde je náš „Tatí".
Raduje se děvčátko, ručkama tleská,
vždyť naše matička je tak hezká,
Tatíček je jistě také tak dobrý,
viď, že mě zavedeš v domov nový.
Rodiče moje v hrobečku spějí
a ptáčkové písničky jim pějí,
našla jsem rodiče však jiné
v té nebeské vlasti milé.
Tatíčku boží, milý náš,
neposílej mě na zemi zas,
nech mě tady mezi vámi dleti
přijmi mě mezi ostatní děti.
Vyslyšel prosbu nebeský Tatíček,
vzal ji za ruku malý Ježíšek,

zůstaneš se mnou již v nebíčku,
navštěvovat budem v poli kapličku.
Děvčátko spalo krásný sen,
až k noci se zkrátil den,
tělíčko odpočívá na trávě,
dušička dlí v nebeské slávě.
Tělíčko odpočívá u kapličky v poli,
dušička s matičkou boží se pojí,
raduje se s andělíčky v nebíčku,
našla Otce svého i Matičku.
Zazpíval ptáček maličký
u opuštěné malé holčičky,
kdo as tělíčko zde nalezne
a na hřbitov jej zaveze?
Kráčí poutník kolem znavený,
aj co tamto vidím? hodí rameny,
chvátá k místu ku kapličce,
leží děvčátko jakési na trávičce.
Shýbá se, natahuje ráme
však překvapen je náhle
vidí, že mrtvolka dítěte leží,
rychle do nejbližší vísky běží.
Nejdřív u kapličky klekl a se pomodlil,
Bůh jej od světské strasti osvobodil,
dejž mě matičko božská,
aby též duše má u kapličky odpočinek našla.
Zvoní zvonek ve vísce malé,
ukládají v zem tělíčko drahé,
opuštěná byla malá děvuška
neměla matku ani tatíčka.
Ptáčkové píseň zpívají,
když do hrobu ji dávají,
smilovala se nad ní matička,
kterou skrývá v poli kaplička.
Buď kapličko ode všech pozdravená,
abys nebyla nikdy opuštěná,
zde našel sirotek klidu
matičce božské v klínu.

S pánem Bohem.

63.) „Světová bouře.“ 24/6 1939.

V celém světě bouře řádí,
pro Kristove drahé rány,
co se to všecko bude dít?
nebudou lidé vědět, kam maj jít.
Nepřítel stoupá víc a víc,

nehledí ale na to nic,
že vládne Bůh Sám nad světem,
a poroučí všem svým dětem.
Dal Bůh meč do ruky člověku,
to bylo určeno již od věků,
proroctví však je pravdivé,
co Bůh skrze proroky zvěstuje.
Ten člověk je metla boží,
ta celému světu hrozí,
ta metla září plamenem,
že dlouho takhle nebudem.
Dochází určení doba,
brzo pomine ta jeho zloba,
k zániku pospíchá již,
ta doba jest blíž a blíž.
Přijde již brzo osudná hodina,
již připravena je roklina,
v té roklině propast hluboká,
šklebí se na světského žraloka.
Nebojte se bratři Čechové,
buďte udatní rekové,
jako kdysi před lety,
psaly se o vás „angety".

Nebojte se bratři Čechové,
my všichni za vámi stojíme,
čekáme na malý okamžik,
budeme státi v jeden šik.
Budem bojovati statečně,
proti nepříteli společně,
až zasvitne sluníčko jednou z rána,
přiletí ta ohromná rána.
Budem jako pomatení,
musíme být hned zotavení,
vzít rozum všechen do hrsti
nedat se od nikoho podvésti.
Musíme stát na stráži,
a do boje jít se vší kuráží,
neb nepřítel se všude připravuje a číhá,
již na srdce mu padá velká tíha.
On ví, že bude konec jeho slávy,
zpustošit by chtěl všecko tady,
myslí, když sám zahyne,
že celý svět s ním pomine?
Nemysli si, milý brachu,
nebudem všichni v zemském prachu,
ty nebudeš a my budem
cos nám vzal, my si dobudem.

Pak bude dobře na světě,
lepší štěstí nám pokvete
i těm, kteří k obrození přijdou,
nechť branou boží projdou.
Nebojte se všechny lidičky,
hledejte ochranu u boží rodičky,
Kristus pokyne rukou Svojí,
Ten se Svou pomocí již stojí.
Chtěl by nás vyhladit celé,
však nedočká se té chvíle,
dílo nebude mít ještě hotové,
marně říká: „ach počkejte vy Čechové!“
Muka má již nastražené
jak budem všichni natažené,
bude sám ležet jako struna,
až na něho padne puma.
Nebude mít ani přítele,
ani žádného z Italie,
sesmutní jeho líc,
teď už nemám opravdu nic.
Bůh navštívil ho zkouškou,
však co bylo pod tou rouškou?
usadil se satan na stromě
a stále jemu diktuje.
Zapoměl, že Bůh mu přízeň dal,
více se už o Něho nestaral,
myslel si, že je víc než nebe Pán,
skládal už před léty svůj plán.
Budu celého světa vládcem,
a jakým chci být rádcem?
aby mě všechno poslouchalo,
mojim rozkazům naslouchalo.
Zavraždit dám, kdo nepohodlný jest,
nenechám si zbourat vjezd,
který skrze svět si udělám,
už plán projektovaný mám.
Dlouhá píseň má také konec,
i jemu už začíná zvonit zvonec,
celý svět o tom zví
až se na ten zvonec uhodí.
Odzvoní našemu nepříteli,
vždyť krutějšího vraha není,
s ním padne mnoho národa,
bude v celém světě pohroma.
Zem bude krví zbarvená,

každá slabá duše znavená,
krev poteče potůčkem, řekou,
smiluj se Bože nad vlastí českou.
Až bude na lípě květ,
válka bude už hned
připrav se každý bratře milý,
na tuto přehroznou chvíli.
Hlad a hrůza na nás dolehne
a mnohé tělo tomu podlehne.
Vidím červeno bílý praporec,
pospíchá k nám rychle jezdec,
rozhlíží se, kde ho má vztyčit,
vždyť je vítězství naše", přijde křičet.
"Buď každý připravený,
máme nedaleko tuchvíli,
za týden, či za den, za hodinu,
dej si každý dohromady rodinu.
Umírej každý za vlast rád,
uvidíš prapor vítězství vlát,
uvidíš vojsk celé řady,
ze záhrobí u naší vlasti drahy.
Bojují s námi rádi,
co za vlast už životy dali,
za nás Pána Boha prosí,
i za ty, které smrt zkosí.
Dejž jim Bože šťastné skonání,
i šťastné s Tebou shledání
tam na věčnosti
v nebeské radosti.

S Pánem Bohem.

64.) „Záhada!" 24/6 1939.

Ty měsíčku, proč se tak smutně díváš,
proč takovou smutnou píseň zpíváš?
smutno je světu až k pláči,
pověz, co to všechno znači?
Je to tak divné v lese, na poli,
že nás každého srdéčko zabolí,
srdéčko zabolí, slza v oku se leskne,
divná, bolná myšlenka se břeskne.
I ty květinky na louce, v zahradě,
mluví o všelijaké záhadě,
není to teď pěkné na světě tady,
i malí ptáčkové si to vyprávějí.
Vše tone jak lodka na moři,

kymácí se sem tam jak za bouři
najednou se do vody ponoří,
zase slunko svítí a je po bouři.
Po dešti bývá čas,
a po čase pršívá zas,
válka zase válku stíhá,
a zase se blaženě svět usmívá.
Přichází odněkud kocouři,
vždyť máte lidičky před bouři,
bude ale bouře veliká a hrom bít,
koukejte lidičky kde byste se mohli skrýt.
Bouře přeletí, odkvapí dál,
takovou písničku větříček vál,
když jsem šel hustým lesem,
nevěděl jsem ani kde jsem.
Divné táhnou chmůry,
příšerné jedovaté můry,
i německých myší hladových,
neviděli jsme ještě takových.
Ty nás budou chtíť pohltit,
musíme jim to oplatit,
na toho myšáka v předu
patří naličit prudkého jedu.
Otrávit ho jako nejhorší sketu,
ať dá pokoj už celému světu,
dokud nebude šelma ubitá,
nebudeme mít radost ze světa.

S Pánem Bohem.

65.)

31/10 1939.

Památka dušiček

Táhne přírodou chmurný chlad,
listí ze stromů se sype zlaté,
přišla památka dušiček,
vzpomínka na svoje drahé.
Ten čas je opravdu tak smutný
jako když tělo vyprovázíme k hrobu,
jako když ku spánku se ukládá
do tmavého, studeného rovu.
Smutně kráčíme ku hrobu
klademe kytici a nebo věnec
mnohá slza na rov padne
a nad hřbitovem zapěje pěvec.
Ruce sepneme k modlitbě,
rozsvítíme světla svíček,
přelétne nad hřbitovem
krahujec i sýček.

Tichou zbožnou modlitbou
vzpomínáme na svoje drahé,
když s námi na zemi bydleli
jak byly chvíle blahé.
Oko se zarosí, ústa bol svírá,
srdce v těle poskočí,
vždyť byla jsi mě bytost tak milá.
Všech svatých svátek je
všech dušiček v neviditelném světě,
každá je dneska veselá,
žádná bolest ji nehněte.
Dnes žádnou nic nebolí
ku svému hrobu spěchá,
usedne na hrob neb na kámen
a na svoje drahé čeká.
Každá v srdci radost má,
když někdo s kytičkou přichází,
jak šťastná se ale cítí,
když za ni upřímná modlitba z úst vychází.
Jest památka dušiček po celém světě,
a jest jen jednou za rok,
kdo můžeš jen nemeškej,
udělej ku svým drahým krok.

Pomodli se „Otče náš“
i za ty, co za vlast padají
oni za naše vítězství
životy svoje dávají.
Ať je to dědeček neb babička
otec neb maminka drahá,
ať syn anebo dceruško
budiž vám vzpomínka svatá.
Možná, že za rok
nebo ještě dříve snad,
že se s vámi sejdeme,
že uvidíme ten boží hrad.
Až se se světem budem loučiti
a jinou nastupovat cestu,
přijdou nám dušičky ukázat
cestu k božímu městu.
Kde není žádných bolestí
a svíce září světlem,
dejž nám Pane radosti
a ohřej svojím teplem.
Nenech nás dlouho čekati
Pane náš drahý,
nenech nás dlouho klepati

u Tvoji svaté brány.
Otevři vrata oboje,
by cesta rovná byla
podej nám obě ruce Svoje,
by naše duše k Tobě vešla.
Pak zavři bránu na zámek,
abychom nemohli zpátky,
budem také slaviti
všech svatých a dušiček svátky.
Ty všem dušičkám promiješ,
a radost dáš na tyto dny
to jsou krásné chvilečky
a blažené tyto sny.
Dejž Pane milý všem dušičkám,
odpuštění jejich hříchů
na jejich drahý svátečék
radost a hojně smíchu.
Aby nepocítily už žádné bolesti
a nebloudily už nikdy více,
aby též všem nevědomým
svítila boží svíce.
Tuto gratulaci vám všem dám
přijměte též lásku moji.
kéž při mě Kristus Pán
a při vás stále stojí.

Amen.

66.) Báseň „Vánoce". 26/12 1939.

Vánoce, vánoce zlaté,
ty vzpomínky svaté
na zrození Ježíše Krista
je snad každého vzpomínka čistá.
Narodil se v Betlémě
ve studeném chlévě,
mezi zvířátka složil Své tělo,
to Jeho lůžko tak prosté bylo.
Nemohli najíti místa,
pro božího Syna Krista,
však oslaven byl prostý stan,
v němž narodil se Kristus Pán.
V chlévě přebýval jen vůl,
neměl ani žádný stůl
neměl ani do syta potravy,
když hosté k němu vstoupily.
Radoval se z jejich příchodu,
měl ale velkou nehodu,
nemocný musel sám do stáje
steskem po stádu vzdychaje.

Radost jeho byla veliká
v srdci se odehrála panika,
vždyť neviděl lidi tak dobrých,
jiného neslyšel jen slov zlých.
Jak spokojen byl této noci,
necítil žádné už nemoci,
vždyť nebyl této noci sám,
jak osvětlen byl jeho stan.
Zpívali kol chléva andělé,
ještě nebylo na světě tak vesele
jako o půl noci letos
bděl a nespal lekdos.
Hvězda o půl noci zářila,
celý Betlem osvětlila,
udivení lidé běhali,
jeden druhému vypravovali.
Nevíš, co se to dnes děje?
vždyť mír a klid všude věje,
tichá noc a tak krásná je,
mír a klid všude panuje.
Ano! jsem také překvapen,
co je to za tím závojem?
vidím anděla a hvězdu,
pojďme se podívat k městu?
Když oba do města přišli,
ještě dále z něho vyšli,
"to je kousek za městem dál",
jakýsi hlásek nad nimi vál.
To zpívají snad andělé,
vždyť je všude tak vesele,
slyším jásot a troubení,
to nějaké je znamení?
To byli pastýři milí
kteří v noci této nespali a bdili,
viděl jeden tu boží hvězdu,
druhému naznačil cestu.
Kam nás ta hvězda vede?
vždyť tam je to nemocné tele,
tam je přec studený chlív,
jaký to jenom div?
Hvězda nad chlévem svítí,
jak šťastni se oba cítí,
když k místu přicházejí
andělé novinu jim zvěstují.
Narodilo se zde děťátko,
to boží Jezulátko.
Ten král králů všech
až se jim zatajil dech.
V chlévě byla chudá rodina,
radost z očí jim zářila,

v očích radost a na rtech smích
děťátko leží v jeslích.
Leží děťátko na seně
to byla vola snídaně,
neměl žádného hladu
dýchal do nočního chladu.
Dýchal na malé děťátko,
vedle něho mu pomáhalo oslátko,
zahřívali jesličky chladné,
aby nezmrzlo děťátko malé.
Jak šťastná jsou zvířátka
když hladí je matinka,
vždyť jsou hříchu prostá,
že se jim člověk nevyrovná.
Prosili o nocleh člověka
on neměl pro ně místečka,
do chléva hrubě jim velel
a k volovi nemocnému je zavřel.
Jak povýšil Bůh zvířátka,
nebylo místa u člověka
pro božího Syna
všech Hospodina.
Narodil se Kristus chudičký
narodil se z chudé matičky,
z chudé panny čisté ryzí,

ať hříšná pýcha v světě zmizí.
Není všecko zlato, co se třpytí,
vždyť chudoba též se svítí,
svítí a jasným láskem září,
chudí mají klid též ve tváři.
Chudoba není hříchem
stále se jen potýká s pýchem,
bohatství častokrát v nouzi padá,
chudoba s chudým ruky si podá.
Kristus nám příklad dal
za nás lidi se obětoval
z lásky k nám na svět vstoupil,
aby nás od hříchu osvobodil.
Láska v lidech vymizela,
nenávist se v srdcích uhnízdila,
pýcha paláce postavila,
závist a sobectví zostavila.
Srdce je pro lásku zavřené,
je hříchem zlým zraněné,
k dobrému jsou oči oslepené,
k štědrosti ruce ochromené.
Otevřete srdce z blízka,
přijmete Pána Krista,

třebas srdce bylo chudé
vždy v něm světlo svítit bude.
Kristus se v něm usídlí,
lásku, víru zasadí,
kořeny pevné rozloží,
a tak se vám láska rozmnoží.
Utvoř si každý v srdci chrám,
nebudeš nikdy chodit sám,
utvoř si v duši jesličky
pro Kristovy ruce, nožičky.
Kristus se blaženě zasměje,
když se v srdci tvém zahřeje,
když v srdci tvém nebude chlad
bude Kristus nesmírně rád.
On se tobě za to odmění,
nebudeš přebývat v přízemí,
On duši tvou povznese
a do výše tě zanese.
Otevře pro tě bránu nebes,
budeš koukat kam tě zanes,
budeš se divit té kráse,
ocitneš se v boží spáse.

Kde se láska k lásce pojí
v prostřed Sám Kristus stojí,
zde je největší bohatství
na světě je jako v propasti.
Pozvedni se duše vzhůru,
tam k nebeskému trůnu,
uvidíš na trůně Krista,
u Něho je spása jistá.
Na zem se zrodil z lásky čisté
On vykoupil tě od smrti jisté,
kdo věrně Jemu slouží,
toho nikdy neopouští.

Buď pozdravená boží matko,
jak bylo ti u srdce sladko,
neopouštěj nás matinko,
přijmi nás za svoje děťátko.
Láska tvoje ryzí, čistá,
pro každého má místa,
kdo jen k tobě s prosbou chvátá,
neoslyšíš ho matko svatá.
Bůh tebe matko povýšil,
že za rodičku boží tě vyvolil,

v lůno čisté tvoje
vložil svaté dítě Svoje.
Jak šťastná jsi se cítila,
když Syna jsi povila
ve svaté, tiché noci,
měl Tě Bůh pod Svojí mocí.
Bůh a Jeho sluhové svatí,
byli tou mocí boží jatí,
přicházeli, zvěstovali
z narození se radovali.
Narodilo se dítě z čisté panny,
jsou v knize boží zaznamenány,
zlatými písmeny psáno,
že jsi nejčistší z žen panno.
Požehnaná mezi ženami,
smiluj se rodičko nad námi,
není žádná žena ti rovna,
tvé čistotě se nevyrovná.
Na rukou Krista hýčkáš,
velké bolesti se dočkáš;
po radosti žalost chodí
kterou zlý lid ti připraví.
Srdce tvoje zlacené
sedmi mečema zraněné
oči uslzené k nebi obracíš
v kříže bolesti se potácíš.
Srdce puká ti žalostí
nad tou lidskou krutostí
když na kříž ti Syna přibili
tvé srdce bolestí zranili.

Amen.

67.) Rozmluva s Bohem. 26/12 1939.

Kam ruka Páně se vztahuje,
všecko se kolem raduje,
kam Oko boží pohlédne,
všecko kolem okřeje.
Kam zasvitne slunka jas,
je všechno teplé kolem nás,
kam něha boží se rozprostře
všude je dobře v světské oboře.
Tys Bože dobrota svatá
Tvá láska nás k sobě láká,
sladká slova k nám díš,
neb Ty naše myšlenky víš.
Někdo má srdce zavřené,
že necítí city blažené,
někdo jen trochu pootevřené

a stránky knihy ještě složené.
jiný má srdce dokořán,
ten si hodně už dopřál,
nadýchal, nabažil se Tvého Bože blaha,
Tvá ruka stále požehnání dává,
dává, dává a pořád je plná,
Tvá milost je Bože nevyčíslovná.
Ty mnoho a mnoho pro Své dítky máš,
kdo Tebe prosí, Ty mu jistě dáš,
Tvůj klín mnoho darů skrývá,
Tvé oko se moudře dívá
na toho na koho Tvůj dar působí
zdali se z něj raduje a neb ho odhodí.
Kdo se spokojí s darem malým
Ty podruhé větší mu dáš,
kdo si toho od Tebe zaslouží,
Ty pro něj víc a více máš.
Tvá láska je nesmírná,
Bože náš drahý,
Ty se o Svoje dítky staráš
v pozemském kraji.
Pozemský kraj je ráj
jinde zas propast tmavá,
jinde zas nebe na zemi
duše má Tebe se ptává:

„Proč musím tolik trpěti,
jiný v Tvé lásce se kochá,
tak rád bych si chtěl hověti
vedle Tvého Pane blaha.
Ty mě Otče nemiluješ,
Ty mě Otče nemáš rád,
že pro někoho slunko svítí
a pro mě jen samý chlad?"
„Otevři své srdce studené,
nezavírej na zámky
pusť do něho slunka jas,
uvidíš jiné známky.
Zámky se polámou
nezavřou ti srdce více,
v tvém srdci zaplane
božího světla svíce.
Srdce se ti zahřeje,
nebudeš cítit chlad,
nebudeš obcházet propasti
najdeš ten boží sad.
Pak poznáš lásku Moji
tak Bůh k duši dí,
pak poznáš něhu v srdci svém
uvidíš jak krásně se v blahu spí.
Budu tě mít také rád

jak každé hodné dítko,
budeš v mojí zahrádce
to nejlepší kvítko!"
Dušička si rozmyslela slova
co k ní pravil Bůh,
chci být hodná a jen hodná
Bože, Otče se mnou buď.
Podej mě Tvou pravici
Ty Pane můj drahý,
chci jít k Tobě do nebes
nenechávej mě tady.
Pomodlím se Otče můj
odpusť mě moje hříchy,
zříkám se všech nepravostí
i té hrozné pýchy."
„Věřím, že se polepšíš
odpouštím ti tvoji vinu,
podávám ti ruku Svou
a zahřeju tě v klínu.
S Pánem Bohem.

68) Smutné svátky o vánocích! 15/12 1939.

Uprchlo léto, přišel podzim,
zas něco nového vám povím.
Přišel mráz a s ním sníh,
usíná na rtech smích.
Prchá radost a veselí
kdy se jen bolest srdce zacelí.
Stále srdce bolem krvácí,
a lepší doba se nám nevrací.
Přichází vánoční doba
to je každý rok znova a znova.
Nebyly svátky ještě tak smutné
jako letos to všude bude.
Diktát se opakuje stále nový,
horší a horší přicházejí doby.
Počítají se už do úst sousta,
nařízení všelikého je spousta.
Kdybychom tak mohli lapat vzduch
a tělo bylo neviditelné jako duch.
Hlad a bída na nás čeká
už z daleka k nám spěchá.
Přikvapí jak nečekaný host,
dej Bože, aby se s ní zbořil most.
Až most spadne a bída se utopí
než nám nepřítel všecko uloupí.
Už toho tady mnoho nemáme,

s mnohým se už neshledáme.
Doba šťastná se nedaleko usmívá
hlahol andělských lir zavznívá.
Zavznívá a pěknou píseň hraje,
že nový květ „svobody" zraje.
Lípa se zelená, vyroste nový květ
že takový dosud neviděl svět.
Trpělivost nám růže přinese
utrpení a bolest v dáli zanese.
Pročistí se vzduch, obloha zjasní,
pak budou dnové zas krásní.
Přiletne vlaštovka z teplého kraje
budeme užívat lepšího máje.
Vánoce minuly, nové přijdou zas,
jak oko zaslzí mnohému z vás
až u stolu nebude sedět váš drahý,
který už zahynul, nebude tady
Jiní zas v zajetí maj těžkou chvíli,
vzpomenou na domov v štědrý den milý.
Srdce je zabolí, hlava se zatočí,
kdy se jen kolo nazpět otočí.
Otočí, zatočí, loukotě ~~protá~~ rozhází,
vždyť z vůle boží všecko prochází.

Až prosba bránu boží rozevře,
pak Bůh na nepřítele zanevře
Rozhází, spřetrhá přepevné sítě,
co jen však dokáže, to všechno zvítě.
Ruce sepnete, každý z vás zavolá:
„přichází nám pomoc jen od Boha."
Bůh udělá válce však konec,
po celém světě zazvoní zvonec.
Doba nedaleká jest již,
přichází denodenně blíž a blíž.
Až bude blizoučko na dosah ruky,
odpadnou nepřítele příšerné muky.
Srdce se zasměje, chválu Bohu vzdá,
už jí zas naše, ty vlasti má.
Dej Bože nám „svobodu" mír a klid,
dej zase do srdcích slunka svit,
Zahřej v těle krev stydlou,
ať všecky zlé časy už pominou.
Sraz satana z vysokého trůnu,
rozhoď do celého světa puma,
aby nepřítele zlého shladila,
a nám radost do srdcí nalila.
Nenech nás Bože dlouho čekati,

ať nemusíme se stále lekati,
bzo-li rozkaz půjde hned z říše,
ať se vyprázdní utrpení číše.

S Pánem Bohem.

Kříž v lese. 19 9/7 1939.

Silnice bílá lesem běží
ať si mě to kdo chce věří,
šla jsem jednou lesem
nevěděla jsem kde jsem.
Namířím po úzké cestičce,
šla jsem po zelené travičce,
šla jsem po špičatém jehličí
mou víru nikdo nezničí.
V lese na malém místečku
pozastavím se trošičku,
však co uvidím náhle jen
je to pravda neboli sen?
Vidím však bílou postavu
změřím si ji až na hlavu
prstem na mě kývá,
upřeně a mile se na mě dívá.

Pobídnu kroky kráčím k ní,
ten její hlásek tak mile zní.
Pojď se mnou moje dívenko
ukáži tobě všecinko.
Kráčím s tou milou dušinkou
chviličku ale malinkou
prstem mě tamto ukázala,
náhle se mě pak ztratila.
Zůstanu stát jak kamenná
co praví ta duše milená?
kam prstem svým ukazuje
kam asi ta cesta směřuje?
Stále jen slyším libý hlas
kam to mě ukázala as?
Půjdu přec půjdu v ten směr
ten její hlas tak libě zněl.
Kráčím ach kráčím zvesela,
kam mě ta duše velela
copak tam asi bude jen
až vyjdu z toho lesa ven.
Nežli jsem se však nadála
ach co jsem jenom spatřila
Pána Krista na kříži,

jak nese převelikou tíži.
Stojí kříž v lese u stromu
vidím na něm trnovou korunu
do svaté hlavy nasazená
od trnů krví zbrocená.
Ach to boží muka jsou,
kam zbožní lidé rádi jdou,
by pomodlili se u Krista
křížová byla Jeho cesta.
U kříže je malé klekátko
pokleklo na něm děvčátko
pomodlilo se „Otče náš!"
tolik krvavých ran jen máš.
Která rána nejvíce bolí,
řekni mě Pane můj milý.
snad já jsem Ti ji způsobila,
když jsem na světě hřešila.
Oči se slzou zarosí,
když Pána ona poprosí,
prosí Ho vděčně upřimně
odpust mě Pane hříchy mé.
Srdéčko moje zabolí,
když Tě na kříži uvidí.

Obětoval jsi celý Svůj život,
aby jsi zbavil svět trampot.
Ručky své malé spínala
a přehořce plakala
oči upírá na Pána
však zjevila se jí postava.
To byla právě však ona
co ji ku kříži přivedla.
To byla Panna Maria
stojí vedle Krista Pána.
Mile se na mě usmívá
odpuštěna ti je tvoje vina
u božích muk jsi klečela
hlavu jsem tobě věnčila.
Věnec bílý liliový
nechť tvoji hlavu věčně zdobí;
dušinka tvoje čistá
zaslouží si Pána Krista.
Chýlí se už den k večeru
zase tě domů dovedu
podej svou ručku nevinnou
zavedu tě na cestu bezpečnou.
Dřímej děvuško krásný sen

a na mě vzpomínej si jen
nezapomeň na kříž v lese
dušička tvá s námi sejde se.
Budeš přebývati s námi
až do svého skonání.
~~Andět~~ na perutích tě odnese
anděl do nebeské říše.
Zmizel kříž i panna Maria
co se mě v lese zjevila.
Nevím jak jsem se dostala
opět do svého domova.
Na tu chvíli ráda vzpomínám
pravdu čistou vám povídám,
nebyl to blud však skutečnost
odešla jsem k nim na věčnost.

S pánem Bohem.

Pohádka o vlku v lese.

25/3 1939.

Měsíc září přišel
na nebi měsíček vyšel
smutnou zprávu nám dává,
že svět se do války dává.
Páni se chystali na lov
to jest již od dávných dob
když dravec po lese řádí,
že ho tam nemají rádi.
Smluvějí se všichni vespolek
udělají v lese okolek
jeden druhému znamení dá,
když přichází slota zlá.
Dost již bylo nástrahy
nemohli mu šlápnout na paty
radili se zase znova
než ho napadne nálada nová.
Šli na něj se zlou i v dobrotě
on stále postupoval v žebrotě,
a snažili se ho přilákat
pak mu chtějí naflákat.
Znamenité sousto mu hodili
a tak se ho také zmocnili
chytili tak toho dravce
do železné silné klece.
On váhal než se přiblížil
zas okem svým namířil
mám – nemám jíti dál,

vždyť všecko mě Bůh dal.
Chňap po jedovatém soustu
budu ale mít všeho spoustu
to se budu dobře mít,
když budu v hojnosti žít.
Zatáhli hajní závoru,
aby chytili tu potvoru
však bylo hřídel dost
než se umoudřil ten host.
Nabíjejí pušky i luky
svolávaj všecky kluky,
kteří honcům nadhání
rozumí jejich volání.
Již dravce dokola oblehli
při tom si z hluboka oddechli;
co nám to práce dalo
než se takto stalo.
Nabíjejí všichni ručnice
to bude ale různice,
to bude s ním rvačka
chytli ho do klece jak ptáčka.
Přestane brzo zpívati,
už nebude do dáli lítati,
usedl na malé lavce
bude konec brzo pohádce.
Byl jednou jeden vlk
a ten všecko všude schrup
ten všecko všude skřoupal
a už byl jak strýček Křópal.
Ozývají se v lese rány
rozlétly se všecky vrány,
co se to jen u nás děje?
vždyť náš král je ve psí boudě.
Všecky zvířátka se radují,
že se už toho vlka nebojí,
nabíjejí všichni své flinty
namazali dobře vinty.
Bouch-bác! rány hřmí
je slyšet jakoby řev lví
klade se, jak beránek leží
všecky honci k němu běží.
Vidíš, jak jsme tebe zdolali
sladkými slovy jsme tě volali.
Co jsi natropil v lese škody
nemohli jsme mít žádné hony

všecko jsi sežral i sousedu,
už nebudeš chodit na besedu.
Zajmutý budeš už do své smrti
budou mít oddechu chrti,
teď odpočinou dlouho sobě
a ty budeš ležet v hrobě.
Pohádka o tobě bude dlouhá
jak se stále vlk po lese toulá
nahání všem strachu dost
a najednou se pod ním zbořil most.
Uhodil na věži zvonec
už je pohádky konec,
už je konec pískání
tam v lese na čekání.
Budou dlouhé kroniky
jaké byly v lese paniky
s hrůzou zvířátka šly spát
a ráno se bály vstát.
Děkujem Ti Bože nejvyšší
za Tvou lásku největší
žes nás zbavil trápení
dejž nám šťastné skonání.

Žil vás Bůh.

14/9 1940.

Píseň „Svoboda!“

Zpívá se jako „Hřbitove“

I.
Svobodo - svobodo překrásná zahrádko
byla jsi milounká ale jen na krátko;
|: kvetly v tobě lilie a krásné růžičky
to byly kvítečka od boží matičky. :|

II.
To bylo vylito té krve červené
na poli, na louce, na trávě zelené,
|: co padlo životů za tebe vlasti má
a zase za tebe mnoho jich umírá. :|

III.
Jsi v kleci chycená jako ta myšička,
namířili na tě jako na zajíčka;
|: jsi tak jak zločinec ve tmavém vězení
kdopak tě vlasti má, kdo tě vysvobodí. :|

IV.
Cestu si klestějí pro záchranu tvoji
bratříčkové tvoji pro tebe bojují;
|: bojují, vzpomínaj neztrácejí ducha,
budeš zas svobodná, šeptají do ucha. :|

V.

Český lev posilněn udatně bojuje
svojí vlasti drahé svobodu slibuje;
[: spadnou z tebe okovy, pouta ti rozvážem,
a kdo tě uvěznil na věky ho uzavřem. :]

VI.

Líbám tě vlasti má na tvoje tvářičky
jsi zas nám vítaná jako vlaštovičky;
[: na podzim jsi odlétla na jaře přilétneš
a teď už na dlouho s námi si pobudeš. :]

Co z prachu vzešlo! 27/8 1940

Co z prachu vzešlo, v prach se zas obrátí
jen naše Svoboda snad se zas navrátí.
Navrátí - navrátí, nebude taková
bude však pevnější - bude jak dubová.
Budou pevné dveře - ocelové zámky,
každý jimi nevleze do naší zahrádky.
Nebude nám trhat nejkrásnější kvítí,
musíme zalévat dokud slunko svítí.
Slunko nám zašlo - za hory se vrací,
jen ať se nevrátí havrani všelijací.
Ať přilétnou vlaštovky z dalekého kraje
ať nám smutným přinešou nejkrásnější báje.
A v těch bájích radosti od samého Boha,
že bude konec žalosti, že přijde lepší doba.
Zaradují se srdéčka - zasmějí se oči
až přijde nová písnička - „radujte se češi.“
Radujte se výskejte, do celého světa křičte,
že je konec trápení do srdce svého vpište.
Vpište do něho kroniky o ztrátě naší vlasti,
zapište si měsíc rok, kdy budou jiné slasti.
Bude zase všeho dost - nebude prázdná mísa,
když je plný žaludek - lehčeji se výská.
Jak rád si každý zazpívá, když srdce jeho jásá,
Bože jak jsi dobrotivý, přišla tvoje spása.
Nechcem žádný nepokoj - nechcem žádnou válku
zažeň ji Bože Sám ve věčnou dálku.

Jsme zase doma! 12/2 1940.

Mraky černé se ženou
vítr zdáli duje
nad naší vlastí milou
jež Čechy Morava sluje.

Mraky se přiženou
déšť bude padati,
až ty mraky přejdou
sluníčko zas bude svítati.
Neboj se ty vlasti milá
nezemře tvé jméno,
přiletne holubice bílá
přiletne jich celé hejno.
Jaro se blíží zas
a s ním radost i smutek
nikdo z nás neví as,
co bude příští čtvrtek.
Až přijde snad neděle
ke mši svaté se bude zvonit,
budou lidé v kostele
za tebe vlasti se budou modlit.
Budou lidé šeptat „Otče náš!"
neopouštěj nás v těžké chvíli;
vždyť všemohoucí sílu máš
Pane Ježíši milý.
Vztáhni mocnou Svou pravici
rozežeň mraky černé,
ať zazpívají již slavíci,
vždyť jsou chvíle tak perné.
Řádí zima, tuhý mráz
až všecko všude praská,
je nedaleko jaro zas
slunko milé nás zlaská.
Slunko milé nás pocelujе
rány nám přejdou po těle
v utrpení nás Bůh posiluje
ať je to doma či v kostele.
Ruce vztahujem k Tobě Pane
vyslyš modlitbu vroucí,
důvěřujem v Tebe pevně,
vždyť láska Tvá je nehynoucí.
Ty lásku rád rozdáváš
mezi hodné své dítky
kéž si toho zasloužíme,
bys ozdobil nás kvítky.
Kdo zaslouží si bílou lilii
i fialinku modrou,
ten spojuje se s pannou Marií
s tou matkou boží dobrou.
Koho zdobí růže červená

ten může být už hrdý
ta růže lásku znamená
je smíšena s Kristovou krví.
Krev Kristova za nás vylitá,
tam na Golgotě v dáli
byla zem ní napitá
a oni se tomu ještě smáli.
Ty drahý Pane náš
vždyť nejsou všichni lidé stejní
mnoho jich Tebe zbožňuje
a ti druzí se zmýlí.
Budou těžce litovat
kdo na Tobě vinu spáchal,
jako ten Jidáš Tvůj učedník
jak hořce potom plakal.
Je všecko Pane vůle Tvá
co kolem nás se děje,
co Pane Tvoje vůle dá
ať celý svět se směje.
Ty nejlépe vše rozsoudíš
zkrotíš nepřítele
každého ze sna probudíš,

vstane tak jak si lehne.
Již letí holubice bílá
v zobáčku nese ratolest,
je to radostná zpráva
či žal či bolest.?
Radostnou nesu novinu
ty národe český milý
vzdej Bohu za to modlitbu
radost pocítíš v té chvíli.
Rozevřou se nebesa
ruka boží rozkaz dá,
každý tvor však zaplesá
„staň se Pane vůle Tvá!"
Mraky černé mizejí
slunko dá svůj svit,
ptáci bílí na strom sedají
máme zas mír a klid.
Krásný měsíc máj přijde,
všecky ledy roztajou,
mnoho nového vyjde
andělé nám vesele zahrajou.
Ach, co to však slyšíme.?

naše písně národní?
je to pravda, či se mýlíme?
nikoliv! jsou pravdivy.
„Sláva Bohu na výsosti!"
volají lidé ze srdce:
„sláva Jeho velebnosti!"
záření radostí všem líce.
Kukačka ~~kuka~~ kuká v lesíku,
žluva se tomu směje,
tak co tomu říkáš „Adíku"
každý vrabec na střeše pěje.
„My jsme tady a zas jen my
a s námi druzí všichni
je to naše a ne tvy
jsme už zase svobodni!"
Čimčarara, čim, čim, čim
co budem dělat asi?
čimčarara to já vím,
nabažíme se té krásy.
Budem zase zobati
na stromech sladké třešně
budeme se dívati
na poli do zlaté pšence.
Zase máme všeho dost,
zákony zase jiné,
až zas přijde podzim host
bude všecko zas ~~jiné~~ milé.
A tak je konec pohádky
~~nerokonz~~ už jiného nevíme nic,
zavřem dvířka u zahrádky
neřeknem už víc.
Zavřem dvířka na zámek
nepustíme žádného zpátky,
bude konec pohádek
a nebudou žádné zmatky.
Ahoj!

Krásný vzhled! 12/2 1940.

Krásný vzhled
jest na ten boží svět.
Ty modravé hory
ty nám něco poví
rozkošné dědiny
jsme zas jediny.

Spanilá jsi vlasti má
ty ses nám zas vrátila,
mnoho jsi však
mnohoš prožila.
Přes ty háje, přes ty hory
ach Bože náš toto bolí
ach Bože náš toto řeže,
přes hlavu, přes záda
až do srdce se vkrádá,
přes ruce, přes nohy
až do duše mé.

Den májový! 7/5 1939.

Den májový jak vonný kvítek
přišel do srdcí svých věrných dítek,
den májový každým rokem přichází
a vždy něco nového se v něm nachází.
Letos nás máj překvapí
a mnoho zlého odkvapí,
mnoho zlého také přijde zpět
v mnoha srdcích bude mnoho běd.
Divné jest to ve vesmíru,
mnoho zla je až nad míru,
co jen kolují v šírém světě
to každému srdce hněte.
Oheň začíná hořeti už
přijdou hasiči hasiti jíž
až se oheň kol do kola rozhoří
každému srdce radostí zahoří.
Bude každý k ohni spěchati
svoje paže silou zvedati,
ach chuti každý poběží
jak hladový lev k večeři.
To bude chutná choutečka
každý zaměří se svého koutečka,
úprkem každý přispěchá,
by polapil toho zloducha.
Vane vánek v ovzduší
jak bolestí srdce zabuší,
strach zavládne celou říší
jak udatní jsou čeští hoši.
Byli dlouho schovívaví
přece se doba připraví,
kdy jako lví silou
se poženou za kořistí lstivou.

Velká síla a chuť projde duší
to již každý v sobě tuší
připravuje svoje svaly
na ty ukrutné vrahy.
Burácí bouře, hrom bije,
ze světa hlučí divná melodie
ozývají se zvuky střelných ran
ach jak hrozné to je tam.
Zmatek velký jde národem,
hrne se jak velká povodeň,
strhuje břehy, proud se valí
ach běda-běda už je tady.
Stromy se ohýbají pod ranami
utíkají vojáci záhonami,
míří přes pole-luka
uhánějí na zlého kluka.
On se chce schovat, nemá kam,
strachy se třese nejvíc sám;
co se tostalo-? neví jak,
lítá tak jako dravý pták.
Běhá z místa na místo
ukrýt se nemůže na jisto
smrt krutá dívá se mu do tváře
„snad budu polapen od té pakáže."

„Letí na mě jako ti dravci
přidali se k nim jiné ptáci,
je jich jak hejna havranů
rachotí jak tisíce hromů."
Rád by našel úkrytu,
krátká doba jeho pobytu
blíží se konec jeho slávy,
myslel, že bude věčně tady.
Zatíná pěstě, skřípe zuby
pěny vystávají kolem huby,
ten žralok, ta bestie zlá,
musí být už zahubena.
Divoce hledí kolem sebe
na pomoc volá dobré nebe,
však mraky černé vidí kolem jen
jak smutný jest jeho sten.
Chytal Češi jak rybu na udici
ach veta po nich na ulici,
zahnal je na popravu
budou umírati pomalu.
Těi chudáci za chlebem,
který jim sliboval pod nebem
chytili se jak pták na lep
v srdcích jim dozní poslední tep.

Dejž Bůh jim záchranu svoji
neb každý na prahu smrti stojí,
vzpomínají na svoje drahé,
v té cizině kruté dálné.
Vyveď je Bože z toho vězení
vždyť žádná pomoc nad Tvou není
vrať je české vlasti zpět
ať zradostněji líce hned.
Boj se rozpoutává světem
zpráva letí svojím tempem,
hlásá na všechny strany,
válka v máji tady.
Nejkrásnější měsíc v roce
bude jak červené kvítí v louce,
bude přišel síla z nebe
Bůh posilní Čechu tebe.
Jsi udatný hochu český
nebojíš se žádné smečky,
zaženeš nepřítele pryč
a nezmůže se nikdy víc.
Na pomoc spěchají lodici
letí ptáci jak orlici
ruský lev kráčí rychle
poláka sebou chytne.

Už je všecko připravené,
vojsko v řady sestavené
letí jak hejno kobylek
zachránit ten český útulek.
Drahá krev českých bratří
vylitá je pro vlast naši,
krev se mísí dohromady
umírají okolní řady.
Nepřítel však také leží
stále v před se ženou češi
a s nimi ostatní sousedé
a je už německo porobené.
Šelma je už ubitá,
od svojich spojenců rozbitá
vysmátil se na ni celý svět
zlomil její silný květ.
Teď je tak jako po bouři
lid se ze spánku probouzí,
anděl hlásá klid a mír
zpěv zavzniívá ze všech lir.
Už je konec pranici
Beneš přijel v lodici
slavně kráčí na svůj hrad
všechen lid je tomu rád.

Děkujem Ti Bože milý
za Tvoje veliké síly,
jenž jsi sílil zákrobní vojsko-
děkujem Ti za to všecko.

S Pánem Bohem.

Můj život trnitý! 8/7 1939.
Moje cesta trnitá!

Zrodila jsem se v chudobě,
ve vesničce v malé budově,
je to již dávno před lety
byly tenkrát jiné planety.
Zrostla jsem v malé děvčátko,
matička opustila mě za krátko,
když její rakev do hrobu spěchala
já na voze na rakvi seděla.
Nyní vím jak bylo mé matičce,
když odcházela od své dívčice,
zůstala děvečka u otce
neměla často nic na misce.
Otce se zmocnila vášeň světa
a bylo u něho po všem veta,
hospoda byla mu domovem
málo-kdy byl doma pod krovem.
Nadešla doba v jeho mládí (29 let)
Bůh rozhodl: nebudeš tady!
připoutal ho na lůžko nemoci
a nebylo mu více pomoci.
Odešel tatíček za maminčkou (bylo mě 8 let)
rozloučil se též se svou holčičkou,
odešel za maminčkou ve hrob tmavý
malý sirotek zůstal tady.
Rostla holčička jako vrba,
zůstala jí tady jen bába,
pak ji adobtovala bábina sestra,
zase v domov jiný vešla.
Lásky dostalo se jí maličko
rostlo-rostlo její tělíčko,
když ze školy ven odešla
v šití svůj úkol nalezla.
Bůh neopustil děvčátko
naučila se šít za krátko,
práci uměla pěknou však
vydělávala sobě chléb tak a tak.
Když rozkvétala z poupěte
nalezla jiného doupěte,

vstoupila v manželský stav
už nebyla volná jak ten pták.
Láska ve světě pro ni nevykvétá,
těžko se tímto světem proplétá,
kráčí přes trní, balvany, hloží
a pořád se práce a utrpení množí.
Dala život chlapci a dcerušce
té nejmilejší Marušce,
Dítky se vyvíjely jak z růže květ
však co nemilého přinesl svět,
ztratily brzo svého tatíčka
a zbyla jim jenom matička.
Zůstala po manželi vdova
probíjí se životem s dětmi znova,
cesta životem jejím je krutá
doléhá na ni ze všech stran nuda.
Když vyrostla Maruška v poupátko
pravil Pán: „půjdeš ke mě moje robátko,
vrátíš se do svého domova,
bude to pro matku pohroma."
Když byla z dívky krásná květina
spálil ji mráz za šera,
zvadnul kvítek v zahrádce,
matce ku věčné památce.
Usnula dívka v krásný sen
duše její se vznesla k Bohu jen,
zůstala zdrcená matička,
když pochovala v zem svého miláčka.
Byly to pro matku kruté chvíle
měla miláčka vzdáleného míle
nebylo ho více k dosažení,
přišla jeho duše k obrození probuzení.
Plakala matička, nespala v noci,
Pán Ježíš ji vzal do Své moci
probudil matičku ze spaní
otevřel oči k svítání.
Poznala matička milost boží,
láska Pána se kolem ní množí,
přišla doba jejího poznání,
které libě z duše její zavaní.
Píši to já opuštěná vdova (Matějková)
z mého života, jak přišla doba. (ze svého života)
Pán otevřel mě branku nebe
jak šťastná jsem Pane u Tebe.
Bolest velká mě zranila,
když dva drahé jsem ztratila,

Bůh dal na mé srdce balzámu,
aby tolik nebolelo pro Mámu.
Kráčím světem cestou úskalím,
někdy po rovině a zase pod trním.
Někdy jdu s odvahou a zas uštvaná klesám
někdy pláču a zase plesám.
A tak kráčím, umdlévají ~~nohy~~ údy
kráčím po pěšině a zas balvany tudy,
překračím, přeskáču mnohé
zas silná jsem a zas tělo choré.
Poznání mého přišla chvíle
jak sladce mě je a tak mile,
když duše moje po Pánu touží
srdce moje nic nesouží.
Jdu dál a zase propast zeje
jak ďábel se také na mě směje,
prchám, chci utéct z toho místa,
tu přichází mě pomoc jistá.
Pán postavil ke mě stráže boží,
aby odstraňovali z cesty mé hloží,
aby ukázali cestu na rozcestí,
abych unikla všelijaké neřesti.

Procházím branou k věčnosti
obracím se k Pánu z vděčnosti,
že postavil ke mě ochránce,
bych dostala se k boží zahrádce.
Do zahrádky k mému dítěti,
chtěla bych já také vejíti
opatrovat květinek záhonky
a přebývat u svojí Mařenky.
S chutí jsem kráčela za šera
přišla do mého domu příšera,
příšera s krkavčím zobákem
a ocitla jsem se za hákem.
Duše moje to cítila,
že se k propasti chýlila
obehnána jsem byla kolem zdí
jak nešťastná jsem byla v ní.
Duše usínala pod vlivem jeho,
neb křečovitě mě sevřel do obětí svého
nastal boj mé duše s nízkostí,
ach ochránče můj přispěj k pomoci.
Zachraň mě Pane od šelmy zlé
pláče duše má v propasti té.
Opravdu přišla záchrana,

skolila jsem toho démona.
Ach jsem zase svobodná
už nejsem v hrsti démona.
jak duše má zaplesala
když démona zlého se zbavila.
Přetrhali síť moji ochránci
a zavedli mě na bezpečnou hranici,
kde nepřítel z daleka kouká,
„neopovaž se za ní" někdo do oka mu houká:
„to by ti chutnala v náruči tvé,
odejdi satane do říše své!"
„Nesmíš do domu toho přes práh
nakusem bych tě přetáh
rozdělil bych tě na kusy však
bylo by po tobě veta pak.
Odchází smuten, srdce mu pláče,
ale podvod a lež stále s ním skáče
jak sladce lhal a sliboval
při tom se ale pořezal.
Lež má krátké nohy, daleko nejde
ale ta neplecha stále s tebou půjde
jsi jak plavec na moři bez vesla
hledej ho; aby se duše tvá povznesla.

Až se duše tvá od zla odpojí
pak k bílé růži si také přivoní
protož netrhej násilím květ
ten ti nepodá už tento svět.
Ta náleží do jiné náruči,
kdo si její lásku zaslouží,
sliby tvé byly velké chyby
a skutky tvé žádné by nebyly.
Uschla by růže čistá
která z boží moci vyšla
ta nevykvetla pro tvé zničení
ta má ještě velké určení.
Růže ta zavoní sladce
až přijde před svého Otce
až přijde do nebeské zahrádky
je už konec této pohádky.
Náš Pane v světě divné čeládky,
chtěli by všichni do Tvé zahrádky
jsou to falešní proroci lživí,
jen kazejí tuto posvátnou chvíli.
Nebojí se stůl zasednouti,
nebojí se, že jej budeš souditi,

ve jménu Tvém Pane náš
přicházejí klamat nás.
Mnoho povolaných
málo však vyvolených,
mnoho nás ku práci zveš
a hledíš jak každý založen jest.
Základ nesmí být na lži postaven
to nemůžeš být k práci boží připraven,
jen práce čistá se Bohu líbí
jsi ztracen bratře milý.
Jsi v rukách démonů všech
budeš slyšet jejich skřek,
až duše tvá se od těla odpoutá
jak démon ji pohoupá.
Sil Tě Bůh.

Dlářek sirotka! 28/1. 1947.

Proč jsem se jen zrodila
opuštěná dívka plakala
co mám zde jen na světě
žádná radost pro mě nekvete.
Záhy jsem ztratila tatíčka
a teď mě opustila zase matička,
co si ubohá počnu jen
v srdci mám jen bol a sten.
Trn proráží duši mou
proč jsem tak jen ubohou,
nemám nikoho na světě,
opustila matka svého poupěte.
Uvadla růže na keři
stýská se poupěti po mateři
smutně hlavičku svou uklání
slze ji kanou po skrání.
V dáli spinká můj tatíček
a zde je zase mátin hrobeček
denně přichází s pláčem k ní
matičko má na mě pohlédni."
"Skryla bych hlavu svou pod hlínu
a chtěla bych vidět svou maminu,
chtěla bych ji ukázat srdce své
jak je bolem a steskem zraněné.
Ten stesk mě matičko usmrtí
a ten zármutek mě pohltí,
jak ráda bych s tebou spala
tak žalostně na hrobě lkala.

Odchází k domovu dívenka
na lůžko uléhá chudinka
noc se již tmavá blíží,
uplakaná očka klíží.
Sní dívenka krásný sen,
jak chodí s bílým andělem
anděl jí slzy utírá
a líbezným hlasem jí povídá:
„Proč pláčeš dívenko milá,
vždyť máti tvoje nezemřela,
ona žije na jiném světě
to každého čeká v odvetě.
I ty opustíš ten hmotný svět
a na jiný svět půjdeš zpět
a tam se s matičkou i otcem sejdeš
přece ode všech opuštěná nejseš."
Dívenka se blaženě usmívá,
a takto andílkovi povídá:
„Chci jít s tebou hned
na ten jiný svět
zaveď mě k mojí máti
já nebudu pro ni lkáti."

„Až přijde děvuško ten čas
sejdeš se s rodiči zas
Pros Ježíše Pána
aby otevřená byla brána
skrze ni všecky duše jdou
uvidíš tatíčka i matičku tvou."
Z té velké radosti
se dívenka ze spánku probouzí
neví jeli to pravda či sen
jak chodila s krásným andělem.
Na ten sen stále vzpomíná,
každý den Ježíška prosívá:
„Oh Ježíšku můj milý
zavolej mě v ten svět jiný
přiveď mě tatíčka i mátku mou
nenech mě tady opuštěnou."
chřadne dívenka touhou
stále má dušičku bolnou
už je dívenka
jak ta zvadlá květinka.
Přichází po létu podzim
jakou novinu vám povím,

já vidím mou drahou matičku
už přicházím k ní k lesíčku.
Tatíček prstem na mě kývá,
pojď sem děvečko naše milá
pojď s námi v jiný svět,
budeš zbavena stesku, běd.
Zvoní zvonek písničku
do hrobu dávají dívčičku,
anděl dušičku odvádí čile
po nebeské stráni milé.
Rodičům odevzdává děvečku
zde máš tatíčka i matičku,
Ježíšek vyslyšel tvoje volání
a dal ti s rodiči šťastné shledání.
Matička země v náruč svou
pojala dívenku ubohou,
v hrobečku spinká tělíčko
a duši je u rodičů teplíčko.
Kristus se mile na ně dívá
neb duše jejich je bílá
uvedl je v zahrádku Svou
jsou Jemu vděčni láskou svou.

S pánem Bohem.

Když slunce zapadá!!

9/7 1947.

Slunce zapadá za hory
den k večeru se chýlí,
co bude as zítra nového
mnoho dobrého nám chybí.
Večer jdu spát, modlím se
abych ráno zdráv vstal,
za uplynulý den děkuji
a za noc v níž jsem tak spal.
Jakou práci mě Bůh dá
až ráno zase zdráv vstanu
ptám se Tebe Bože můj
zdali nezasloužím si ránu.
Jsem hříšný člověk Bože
nezasloužím si lásky Tvé,
nezasloužím si to měkké lože
z přesvaté ruky Tvé.
Jsem oddán do vůle boží
s tělem i s duší svou
neb láska Bože Tvoje
živí tělo moje i duši mou.

Láska ten pokrm silný
sílí celý svět
neb láska Bože Tvoje
je nejkrásnější květ.
Ten lásky plný květ
jest jen jediný na tom světě
v těch srdcích zatvrdlých
snad nikdy nevykvete.
Jen to zlo a nenávist
v těch srdcích sídlí
dejž Bože také lásku jim
ať jim také v srdci svítí.
Ať to zlo se vymítí
ze všech srdcích lidských,
ať se láska usídlí
záhy v duších dětských.
Láska je mohutný keř
ta zmůže všecko na světě
jen v Boha pevně věř
a On nezapomene nikdy na Tebe.
On tebe láskou zahrne,
všecko dobré tobě dá,
On v náruč Svou tě přivine
vždyť všecko pro tebe má.
Jen se přibliž k Bohu blíž,
poklekni k nohám Jeho;
On sejme z tebe všechnu tíž
a přijme dítěte Svého.
Bůh jest náš Otec všech
matka boží naše máti
my jejich dítky jsme
koutek v nebi nám chtí dáti.

Amen.

9/9 1947.

Hvězdička moje!

Ty moje drahá hvězdičko
ukaž se mi jen maličko;
jak jsem tě kdys vídávala
když na postel jsem uléhala.
Jak toužím po tobě hvězdičko
vždyť tvé zjevení bylo mé všecičko;
což jsi zmizela nadobro:?
což tě vidí jen málo kdo:?
Vždyť jsem tě tak často vídala
a tebe jsem se také ptávala;
zda cestičkou mě vodíš;?

nebo se o mě bojíš?
Ani nevím jak ses mi ztratila,
či nepravostí mou jsem zhřešila?
že tě už nevidím delší dobu,
kam jsi se poděla? ptám se znovu.
Ta krásná hvězdička
to byla snad moje Mařenka,
každý den jsme se na sebe dívaly
a radostí jsme obě plesaly.
Vídávala jsem hvězdičku svítit jednu,
druhou i třetí viděla jsem v onu dobu,
viděla jsem je třepati nad sebou
svítily tak jasně jak pod čistou oblohou.
Kam jste zabloudily? není vás více,
snad vás už neuzřím, bolí mě srdce.
kdo jste byly vy tři hvězdičky?
tos byla Mařenko ty a dvě moje matičky?
Nemluvily jste ke mě, jen jste se dívaly
svým třpytem vy jste mě hladily.
či rozhněval se na mě světa Pán?
od Něho ten rozkaz není vám dán?

Hvězdičky - hvězdičky s nebes báně
prosím pohlédněte znova na mě,
když večer uléhám
na vás hvězdičky vzpomínám.
Hledají vás hvězdičky moje zraky,
nevidím vás za černými mraky
kéž spadne voda z mračen dolů,
aby zbavila mě bolu.
Každá hvězdička svůj úkol má,
některá je jasná druhá matová
některá jako když se blahem třese,
jiná zas po nebi klidně se nese.
Tak i vy hvězdičky moje svou dráhu máte,
snad se zas ke mě navrátíte,
až objedete svoji oběžnici
a vznesete se nad moji ložnicí.
Viděla jsem tě hvězdičko,
i když svítilo sluníčko,
viděla jsem tě hvězdičko za bílého dne,
kam jsi se poděla? kde jsi kde?
Přijďte zas všechny nad moji postýlku
přijďte mě potěšit jen malou chvilinku

jen malý okamžik co vás zřím,
že se nehněváte ať jen to zvím.
Odpusťte čím srdce zhřešilo,
vždyť lítostí již tolik bušilo,
poproste hvězdičky Boha Otce
prosím vás hvězdičky přimluvte se.
Smiluj se Pane Ježíši můj
vždyť jsem jen malý služebník Tvůj,
objasni duši mou Tvojím světlem,
pošli mou ~~dus~~ hvězdičku nad můj betlem,
Aby mě svítila na cestu k Tobě
smiluj se prosím Tě v této době.
smiluj se prosím Tě z Tvojí moci,
aby mě svítila ve dne v noci.
Měla jsem tě hvězdičko lépe střežiti,
abych tě nemohla nikdy ztratiti.
Ztratila jsem hvězdičku, ztratila jsem všecko,
pláču pro tebe hvězdičko jako děcko.
Měla jsem tě hvězdičko tak ráda,
nemyslela jsem si, že bych tě prohrála,
vrať se má hvězdičko, vrať se zas
svít mě na cestičku jak slunka jas.

Svít mě na cestičku abych tě našla
když jsi tak daleko ode mě zašla,
nebo jsem zbloudila? nedbala tebe?
kde jsi ach hvězdičko, ty moje nebe.

Desáté výročí smrti presidenta Osvoboditele.

12/9 1947.

Tatíčku náš drahý
jest desáté výročí tady
co jsi nás opustil viď?
krásná po tobě zůstala nit.
Sotva tě do matky země dali
už se o naši Svobodu rvali.
jak se radovali z tvého odchodu,
to měli ke všemu výhodu.
již se radili, co budou dělat
do jakých nás zaženou tenat,
jak pohltí naši republiku
ty náš drahý tatíčku Masaryku.
Vzpomínali jsme na tebe
jak to jen bude bez tebe
tolik slz jsme pro tebe vylili,

když jsme se navždy s tebou loučili.
To byla pro nás rána,
když nás opustil náš táta,
který o nás tak pečoval,
dvacet roků jsi se o nás postaral.
Jak jsme tebe k hrobu doprovodili
již se s námi časy obrátily,
zůstali jsme jak na bouřícím moři,
již jsme cítili jak se půda pod námi boří.
Zanechals po sobě svého žáka
byla mu do ruky dána republika,
byli jsme bezpeční jen na chvíli,
málo jsme si s ním pobyli.
Zrádcové se ho chopili
košili na něm zdrhali
i on nás musel zanechat
a rychle- rychle musel utíkat.
Zůstali jsme opuštění sami
co se bude dít jen s námi?
rozutekli jsme se zase my
abychom se němce zbavili.
Neutekli jsme před ním nikam
do všech měst a vesnic vnikal.

měli jsme ho všude za zády
už se na nás hnali armády.
Co s námi dělali nedá se psáti,
kroniky o nás musejí všude znáti
jaký krvelačný Ada byl,
když se všeho dopídil.
Všecko kradli, vraždili,
plenili a loupili
jak v kymácející lodi
jsme se mezi nimi octnuli.
Jak tebe tatíčku náš jsme volali
s bolem jsme na tebe mysleli,
kdybys tak nazpět přišel,
kde bys nás jen našel?
Ty s hůry jsi se díval
jaký na nás přišel příval,
jako lavina se na nás hnali
Bůh všemohoucí byl s námi.
Před desíti lety se valil černý mrak
a dnes to máme také tak,
ještě se krvavé rány nezhojily
a už by se zas jiné utvořily?

Pros za nás tatíčku Boha,
aby se pozdržela ještě doba
kdy vychřice zaburácí opět
zaš bude nesmírná oběť
Smiluj se Bože nád námi
a dejž nám šťastné skonaní,
tatíčku Masaryku jdeme k tobě
pros za nás Boha v kruté době.

Dejž Ti Bůh vše nejlepší
za hrobem.

Projev o ovečkách! 22/9 1947.

Bůh stvořil člověka a jemu udělil dar ducha svatého. Stvořil průkopníka pro pravdu boží a pravil jemu: „budeš rozsévat semínka pravdy mezi nevědomý lid. Budeš tedy honit stáda oveček na pastvu a k studánce vody.

Když se ovečky napasou, potřebují se také aspoň trochu napít. Dávám ti všecko k obživě oveček. Budeš jejich pastýřem!"

Přijal člověk dáry od Boha s tím úmyslem, že dobře chce práci konat svou již mu Bůh kázal. Ovečky přicházely jakmile uslyšely o dobré pastvě. Řekla jedna druhé: „pojď! tamto jest dobrý pastýř, přijme tě též."

A tak se ovečky scházely a shromažďovaly ze všech stran. To byla radost, že našly pokrmu dobrého aby se nasytily. Libovaly si sobě a těšily se každý den a jak za pastvou s radostí chvátaly. Už bylo oveček plný ovčinec, nemohl je pastýř sám zdolat tedy si zavolal k sobě psa, aby je pomohl řídit.

Ovečky se se psem spřátelily a dily ho, na to nemyslely, že se proti nim také vzepře a která mu bude nepohodlná, že ji vyžene.

Pes měl také hlad. Myslel si, když mám ovečky s vámi práci, proč bys te mě nemohly také za to něco dát abych se také já najedl.

Zadarmo bolejí nohy a trávy se napást neumím. I tak se ovečky ujednaly, že tomu pejskovi něco dají. Byly ovečky některé bohaté a některé chudé jak to bývá, nemá každý stejně, někdo má dost, někdo málo a někdo nemá nic je rád když sám pro sebe vystačí.

Je pořád ještě zlá doba a čím dál tím horší.

Pes to nějakou dobu trpěl a pak si řekl: „Co budu zadarmo běhat a štěkat vždyť jsem celý znavený!" Začal své ovečky nenávidět.
Ovečky porozuměly a říkaly si mezi sebou, že ten pejsek je nemá tak rád jako dříve a že po nich tak nenávistně kouká.
Pak se ovečky dozvěděly co pejsek s nimi zamýšlí. Pomlouval je a ony chuděrky se nad tím trápily.
O jedné mluvil, že je lmotařka o druhé, že si lehne a pohodlně spí a nedbá pastvy, o třetí, že ze zvědavosti přichází, o čtvrté, že přichází z volné chvíle, když se nemá kde pobavit, o páté, že se nad jiné vyvyšuje a tak zase si vzpoměl, že tamta ovečka je falešná a zase tamta, že je z německa a tak si pejsek řekl, když má hladovět a ovečky málo přinášejí, „rozpustím ovčinec!"
Jak řekl tak učinil. Ovečky neměly mnohé přístupu. Ptala se jedna druhé: „co to? že náš pejsek nepustí do ovčince? a tak málo je se jich pase? nevíš proč?"

Praví jedna: asi proto, že mu nepřinášíme dost potravy." Druhá praví: „Vždyť náš Pán dal mu potravy pro všecky jak se může opovážit ještě od ovèček se domáhat něčeho?
Bůh mu dal pro všecky a on je tak nenasytný, hladový a nebo chce ketásovat?" „Je to možné," pravila jedna stará rozumná ovce, no nepůjdeme tam. Najdeme si jiný ovčinec vždyť jich je víc.
A tak některé si ovečky pastvu našly a některé nemají ještě nic. Hladovějí chuděrky.
A Pakové je pořekadlo čili pravil Bůh: „Mnoho povolaných ale málo vyvolených!"
Málo má Pán pastýřů dobrých, poctivých, aby s láskou pracovali a plnili svoje poslání, vždyť za poctivou práci Bůh poctivě odmění na věčnosti. Nejsme zde věčně jen na chvíli, abychom vykonali aspoň částečně, co Bůh nám za úkol dává. Za špatnou práci špatná odplata.
Ovečky se smluvily a prosejí Pána Boha svého, aby jiný ovčinec jim dal, kde láska a nezištnost sídlí a světlo ať jim svítí na cestu až na pastvu k ovčinci půjdou. K tomu nám dopomahej všemohoucí Bůh! Amen.

(Ten pastýř dobrý jest prostředník mezi nebem a zemí a ten pes jest mamon co prostředníka navádí k špatnému činu a vede to tak daleko až se ovečky musejí rozejít od prostředníka. To jest smutná práce, která se Bohu nelíbí.)

Od Mařenky mamince. 29-30 září 1947.

Přicházím ti sílu dát,
abys mohla hodně psát,
abys psala boží slova
vždy s láskou znova a znova.
Slova, která sebou mám,
na papír je tobě dám,
aby miláček tvůj
napsal o sobě život svůj.
Jsem mladá dívenka
jmenuji se Mařenka
přicházím k tobě sama,
abych o sobě zprávu dala.
Přebývám v nebesích
je zde jak někde na plesích.

Bůh mě svěřil kousek pole,
„pracuj na něm dítě moje"
pravil ke mě světa Pán:
„pěknou práci tobě dám.
Udělej z políčka zahrádku
několik připrav záhonků,
i semínka dám tobě,
abys je zasela v dobré půdě."
Co mě Pán poručil jsem udělala,
semínka jsem pilně zalévala,
aby vzešla v krásné květy,
co nemají pozemské světy.
Vyrostly mě růže, karafiáty
pomněnky i krásné tulipány,
z každého semínka
vyrostla krásná květinka.
Kdybys maminko tu krásu viděla
radostí by ses celá zachvěla,
kdybys viděla v jaké kráse jsem
to je jak nejkrásnější sen.
Když zahrádkou chodívám
na tebe maminko vzpomínám
prosím za tebe našeho Boha,

aby ke mě mohla vkročit tvoje noha.
Ráda bych tě u sebe měla;
abys po té zemské pouti radost měla;
vždyť tvůj život trnitý jest,
vidím ho celý maminko samou lest.
Já bych na růžích také ustláno neměla
byla bych se tím světem také brodila,
vysvobodil mě Kristus Pán,
z toho světa si mě zavolal.
Jsem šťastná maminko moje
netrap si pro mě srdce tvoje
jsem zbavena světského bolu
děkujme spolu Pánu Bohu.
Cestičku ti za hrob klestím,
abys opojena byla štěstím
štěstím, krásou, blahem,
aby jsi se sešla s Kristem Pánem.
Byla jsem zahradnicí pilnou
dostala jsem práci zase jinou
z té se také moc těším,
že v ní obstojím, tuším.
Vždyť jsem poslušná svého Pána,
jest mi otevřená mnohá brána,
za branou čekají choré dušičky
těší se na moje zbožné písničky.
Učím je modliti, Boha znáti,
to je můj úkol moje máti
do školy ke mě chodějí
a jak rády se ctnostem učejí.
Učím je lásce poslušnosti,
aby měly samé dobré ctnosti
než přijdou jejich prázdniny,
aby všecko dobře uměly.
Je to zde jak ve škole na zemi,
aby do vyšší třídy vstoupily,
abych nebyla káraná,
že jsem je špatně učila.
Prosím každý den o sílu,
aby mě Pán seslal posilu,
vždyť těžký úkol mám,
co mě svěřil můj Pán.
Pracuji maminko za tebe,
aby ses dostala do nebe,
~~abych~~ abys uměla všecko znáti
až přijdu pro tebe máti.

Pracuj na poli jako já,
aby ti vzešla hojná úroda,
abys uviděla práci svou,
která půjde za tebou.
Skutky zlé i dobré
všecko za tebou půjde
až dojdeš svého cíle,
ohlédneš se za sebe mile.
Uvidíš celý život svůj,
jak se radovat bude ~~z práce~~
z práce duch tvůj.
Až tě povedu maminko drahá,
aby ta cesta naše byla snadná,
budeme kráčeti, povedem se spolu
budeš blažená v tu krásnou dobu.
Až budem před branou státi
budeš se moje maminko báti
zda hodná budeš se tam dostati
musíš maminko doufati.
Klekneme před Pána budeme prosit,
aby milosrdný byl až bude soudit,
aby odpustil co na sobě máš,
vždyť dobrotivý jest Otec náš.

Když jsem maminko k tobě chodila
krásné květinky jsem ti nosila
které jsem pěstila ve svoji zahrádce
nosila jsem je svoji mamence.
Než jsem do školy vstoupila
věnec jsem pro tebe uvila
s tím věncem půjdu pro tebe
ani tatínek nezapomene na tebe.
Půjde i mnohý kamarád
který tě v životě míval rád,
láska tě za hrob povede
mezi záhrobní přátelé.
Budu ti maminko nosit síla,
abys vydrvala ve svém dílu,
aby ti lampa jasně svítila,
aby jsi nikde nezabloudila.
Buď silná maminko milá,
aby tě žádná bolest neranila
budu stále při tobě státi
až mě volat budeš moje máti.

Na shledanou moje maminko
tvoje Mařenka.

Kam duše kráčíš!

14/12 1947.

Kam duše kráčíš milená,
že jsi tak celá znavená,
proč odpočíváš stále duše
což se ti tak těžko kluše.?
Hledí na mě smutně
oči má od pláče zrudlé
je chuděrka celá zemdlená
to značí celá její postava.
Svěř se mě milá dušičko
a řekni mě všecičko
třebas z lásky tobě poradím
a třebas tvojí bolesti ulevím.
Pojď, usednem si spolu
já ulehčím tvému bolu,
vyzpovídej se mě jako knězi
a již sedíme spolu na mezi.
Jsem duše ~~hříšná~~ zlá a hříšná,
chtěla bych najít Pána Krista
chodím stále sem a tam
a nikde cestu k Němu nenalézám.
Mnoho jsem žalu prožila,
jen jsem se stále soužila
přes balvany, trní, kamení
to je snad v životě moje určení.?
Nikde nenacházím klidu
nic nevidím lepšího než špínu,
slyším samý řev a kvílení,
což poslední jest moje tažení.?
Slyšela jsem již mnoho o Pánu
jakou má prý krásnou zahradu
jen samá radost u něho že sídlí,
říkají dušičky, že všecko vidí.
Vidí také mě.? ptám se tebe
je opravdu tak dobré nebe.?
vždyť jsem ještě radost neměla
do usedavého pláče se dala.
Neplač dušičko hříšná,
když hledáš Pána Krista
ukáži ti cestičku k Němu
a pak budeš zbavená bolu.
Umíš se duše má modliti.?
dovedeš Pána Krista prositi.?
klekni na kolena, sepni ruce
jen se vzpamatuj ~~přece~~ z toho přece.

Zpovídej se Bohu svému
On ulehčí bolu tvému
pomodli se „Otče náš"
zdalipak mě ještě znáš?
Odhoď svoje nepravosti
a dívej se k Bohu do radosti
popros, aby odpustil tobě,
On přijme tě zas za svoje robě.
Pojď tamto na ten vršíček,
tam přebývá dobrý Ježíšek,
pojď, půjdeme tam spolu
půjdem spolu zase dolů.
Dušička se zvedá zemdlená
zdali tam vylezu? jsem znavená,
Dej mě ruku, půjdem pomalu
vidíš nahoře tu závoru?
Ruku v ruce spolu jdou
tou cestou dost obtížnou,
klesá dušička je příliš ~~znavená~~ slabá
odpočine, vstane a zas chvátá.
Rámě podávám, cestou ji vedu,
pojď - pojď až klesneš já tě zvednu,
jen pojď, neohlížej se zpátky
jen pospěš ať jsme již za vrátky.
Až se vrátka rozevřou
půjdeme do vnitř spolu
poklekneme společně
pomodlíme se ~~ke~~ Bohu.
Pojď - pojď nezůstávej státi
už jen krátkou cestou se budeme bráti,
až budem u vytouženého cíle
pohlédla na mě dušička mile.
Opravdu tam najdem Krista?
ptá se mě duše dozajista;
jsem již šťastná nemám bol
je chuděrka jak ten stvol.
Přicházíme konečně nahoru
někdo otevírá závoru
i vrátka se otvírají
do nich dvě duše přicházejí.
Jedna je veselá, druhá smutná,
myslí si jak dopadne, že je hříšná.

Až uvidím Krista všecko mu povím
proč se tak těžko tím světem ploužím,
řeknu mu všecky moje hříchy
vždyť mám i tolik pýchy.
Za vrátky je krásná zahrada,
pojď vkročíme tam duše milená
zahradou se prochází Pán
pojď půjdeme k Němu tam.
Přichází k nám duše čistá
přejete si Pána Krista?
již pospíchám k Pánu
mámli vás pustit spolu?
„Pane drahý máš pro ni místa?
stojí za vrátky duše hříšná
a s ní přišla duše dobrá
a za ni se přimlouvá."
„Jdi a obě je sem přiveď
od té dobré duše jest velká oběť,
že s láskou přivádí ji sem
budiž jí její poklesek odpuštěn!"

Pokynula duše čistá,
abychom přišly před Pána Krista.
Za ruku ji vedu v pokoře
stanuly jsme před Pánem nahoře.
Klekáme obě, klaníme se spolu hluboce„
„buď milosrdný Pane, prosíme Tě velice,
vedu k Tobě Pane zatíženou duši
slitovat ~~jsem~~ se nad ní jak se sluší„
buď Pane milostiv oběma nám,
vždyť našly jsme Pane Tvůj chrám.
Smiluj se na kajícími Pane
klaníme se Tvé lásce svrchované
vždyť u Tebe Pane najdeme klid
Tvoje světlo a láska věčně svit
na ty, jenž světlo Tvé hledají
a z upřímnosti k Tobě volají:
„Ó přijď o Pane, o přijď ke mě
otevírám Tobě srdce mé věrně
ó usídli se v něm o Pane
na věky chci sloužit Tobě Pane.

U Tebe duše zbloudilá
nachází svého domova
Ty s láskou ji vezmeš
do ovčince Svého přijmeš.
na věky Amen.

18/1 1948.

Dvě duše!

Šly dvě duše spolu
mluvily o svém bolu,
každá jinou bolest má
každá o své povídá.
Jedna druhé praví:
„co potkalo tě zlého tady?
že se tak nešťastná cítíš,
že tak bolestně kvílíš?"
„Jsem sirotek malý
zemřela mě matička tady,
stále bloudím sem a tam
a matičky své nenalézám.
Jak smutno mě je v duši
to nikdo ani nevytuší
jak tesknο mě je jen
je to jak těžký sen."

„Nenaříkej sirotečku malý
prožila jsem také těžké chvíle tady.
Každý svou životní dráhu máme
a každý klopýtáme a naříkáme.
Byla jsem spokojená v žití
každý máme své klubko nití
klubko se pomalu rozvinuje
a všeliké nesnáze způsobuje.
Měla jsem děťátko jako květ,
bylo mě dražší než celý svět
nesmírná láska mě s ním pojila
od času když jsem jej povila.
Děvče se vyvíjelo, léta prchaly
čeho jsme se obě dočkaly?
Kvete růže, voní, trny také má
a často mnohého popíchá.
Odešel mě manžel do války
o tom jsou dlouhé pohádky
ohrožená byla naše vlast
za cizí mamon, za cizí chlast.
Uplynuly nemilé ty chvíle
nastalo trápení zas jiné
doléhal po čase hlad,

v domácnosti nastal i chlad.
Smutnou zprávu psaly noviny
aby se hoši a dívky hlásily
do nepřátelské země na práci
a tam pak byli jako zajatci.
Přišla na mě hrozná chvíle
musela jsem dát mé dítě milé
hrozná rána mě ranila,
když jsem dva ztratila.
Přetěžké to byly chvíle,
když odcházelo mé dítě milé
trpké chvíle mě nastaly,
které mě na smrt zmučily.
Tak jsem ode dne toho chřadla
když taková rána na mě padla,
podtála mé nohy i mé tělo
a tak co jiného už chtělo?
Toužila jsem po odpočinku,
když nemám muže ani dívenku.
Zprávy od nich nebyly žádné
to umučilo tělo moje chřadné."
„Co tomu říkáš sirotku?
ty hledáš svoji maminku
a já zas manžela mého
a drahou moji dívenku."
„Kam je půjdem hledati?
chci tebe se tázati
jsi rozumná již maminka
a já malá holčinka.
Prosím tě vezmi mě sebou
tou záhrobní poutí bědnou,
budeme hledati své drahé
dejž nám Bože ty chvíle blahé."
Pak chodily dvě duše spolu
povídaly sobě o svém bolu
však těžký osud stihnul obě
pomáhej jim Bože v každé době.
Každý nese svůj kříž,
každý jinou cestou kráčí,
a tak béře na se tu svou tíž
a slzami cestu smáčí.
Nes kříž svůj statečně
za Kristem s ním kráčej
až na Golgotu za Ním jdi
a láskou cestu smáčej.

U nohou Jeho kříž slož
do srdce svého vlož,
že za tebe Kristus tíž tu nes
pros Jej za milost a k Němu se vznes!

Zkažený svět! 18/1 1948.

Jest poválečná doba
jest doba světského pokroku
každý do něho spěchá
jak vodní vlny do toku.
Každý střemhlav letí
za hlavu se chytá
půjde-li to tak dále
co jen ten svět skýtá?
Mnohý dychtí za mamonem,
jiný má rád pití
rozmysli si člověče
jaké to máš žití?
Dbáš jen o hříšné tělo
nevíš ani, že duši máš
co by hříšné tělo chtělo
ty se snažíš, vše mu dáš.

Kam člověče jdeš?
kam tak rychle chvátáš?
kam pospícháš do té tmy
po kamení a blátě tápáš.
Rozmysli se člověče,
že nejsi zde na věky,
že smrt ti půjde vstříc
a bude konec tvé pohádky.
Zastav se člověče v tom chvatu
pohlédni vzhůru k nebi;
kdo stvořil tvoji hmotu
aby ses také k Němu modlil.
Nespěchej tak ku předu
ohlédni se také zpátky,
co ze všeho budeš mít
až se octneš se smrti za vrátky?
Uvažuj, rozmýšlej, že nad tebou Bůh
ty pořád jenom vypůjčuješ
a kdy splácet budeš dluh?
Nesmíš zůstat dlužen ani haléře
všecko musíš splatiti
až tě svědomí bude upomínati
co si jen budeš počíti?

Vzpamatuj se člověče
než budeš mít pozdě
začni splácet dluhy své
co udělala hmota tvoje.
Uvaluješ na duši
těžké provinění své
jak ona se zodpoví
za velké hříchy tvé.
Musí chudák trpěti
za hříšné tělo tvé
co jsi na světě napáchal
ve svojí vášni zlé.
Špatnou budeš sklízet úrodu
špatná semena jsi sél
málo dobrého ti vzešlo
špatným hospodářem jsi byl.
Co svážet budeš do stodoly
když klasy jsou prázdné
k večeru se připozdívá
za chvíli sluníčko zhasne.
Když zaseješ semena dobrá
vzejde i dobrá úroda
budeš se člověče radovat
až hojnost budeš svážet do dvora.
Pospěš si člověče z rána
když otevřená je brána
spěchej člověče do polí,
kde skřivánek Bohu švěholí.
Klekni člověče na kolena
vzdej chválu svému Bohu
ať sklidíš svoji úrodu
než Bůh uzavře stodolu.
Žil vás Bůh.

V máji! 26/5 1947.

Byla noc krásná májová
měsíček jasně svítil
když jsem hájem chodíval
a tak šťasten jsem se cítil.
Tak rád mám měsíc máj
vždyť jsem se v něm zrodil
a do té krásy májové
jsem se zrovna hodil.
Všecko kvete na lukách
v zahradách všecky stromy
na polích a v hájích též

to mají ptáčkové hony.
Včeličky se pasou na květech
ptáčkové mušky a broučky lapí,
to je Bože krása ve světě
a ten čas tak kvapí.
Když se tou přírodou ~~rozhlížím~~ procházím
slyším ten stromů šum
to je sborů pěvců jež nacházím
slyším všude ten krásný um!
Nikdo je zpěvu neučil
jenom Ty Bože Sám
v každém ptačím hrdélku
jsi Bože oslavován.
Vždyť to boží ptáče
tak vesele skáče
jak z hrdélka vyluzuje tóny
jako z čarovné flétny.
Ty Bože ~~na vše~~ s hůry hledíš na vše
jak na člověka i na to ptáče
zdraví, lásku rozséváš všem
buděž za to Bože veleben.

S Pánem Bohem.

Jaro! 27/7 1948.

Jak krásný je ten svět!

Jak krásný je ten svět
a v něm tolik bolu a běd
a v něm tolik nářku, ~~běda~~ lkání
jenom samé bědování.
Jak krásný je ten svět,
však nic nedá si zpět,
co jsi prožil jest jak sen
nevzpomínej na to každý den.
Zapomeň, co tě kdys trápilo,
zapomeň, co ke zkáze tě kdys vábilo,
zapomeň a nemysli na to víc
vše minulo a jdi krásnu vstříc.
Uvidíš jak krásný je svět,
nebude se ti odtud chtěť
řekneš si: „Škoda, že jsem již stár,
kdyby šly léta zpět bych si přál.
Teď teprv bych uměl žít,
teď bych dovedl řádným být,
teď bych výskal, kdybych byl mlád,
teď bych viděl světlo boží plát.
Jak šťastný jsem teď v stáří

očí radostí planou v tváři
nechtěl bych ani hodinu zpět
teď vidím ten krásný svět!"

O panu presidentu! 9/9 1948.

Odešel velký člověk nám
odešel do neznámých krajů
zanechal zde mnoho nám
neznamých nám tajů.
Poslední jeho cesta byla,
po matičce Praze
doprovázená davem lidstva,
samý bol a samé slze.
Doprovázel ho národ
jenž ze srdce svého miloval,
miloval ho i národ jeho,
nad ztrátou jeho se rozplakal.
„Nenaříkej národe můj,
neplač pro mě více,
nadešla má doba odchodu
dohořela moje svíce.
Pracoval jsem pro tebe
s tělem i s duší svou
i život dal jsem za tebe,
sílit tě budu láskou svou.
Nezemřel jsem na věky
duch můj bude žít dál,
pracovat budu zase pro tebe
jak jsem si v životě přál.
Přetrhl se řetěz v práci moji
již se nedal svařiti,
zašláplo se moje dílo
práce se musela zmařiti.
Jaká cesta moje byla
samé trny a bodláčí,
s láskou jsem ti národe sloužil,
svědomí mě netlačí.
Válka byla jedna, druhá
v nichž jsem se obětoval,
abych tebe od nepřítele uchránil,
celý život pro mír jsem pracoval.
Moje hlava ustaraná
kolik nocí nespala,
aby tebe zachránila
od zhoubného upíra.

Co jsem se nachodil
v zahraničí naklaněl
kolik klik jsem ohmatal,
abych tě vlasti má osvobodil.
Cesta má tam byla
starostmi a trním propletená
vždyť pro národ jenž jsem miloval
s celou svou bytostí se obětoval!"
„Jak jsi pane presidente těšil z ciziny
pozdravy jsi nám posílal,
že svobodu nám zase přineseš
s láskou jsi nám slibovál.
Když se převrat stal
jak s láskou jsme tě vítali,
když jsi zase do Prahy zavítal,
všichni jsme se radovali.
Uplynula však doba krátká
národ se ve dví rozdělil,
nemohl jsi to zadržet
a nad tím jsi se zarmoutil.
Sklamal tě národ tvůj
všichni tě sklamali,
jak bolestně hleděl zrak tvůj,
když s tebou jsme všichni nebyli.
Do srdce ti byly šípy házeny,
hlava korunována trním,
nohy podráženy balvany
přísaha zrušená byla kvítím polním.
Drásalo všecko ty velikáne tebe,
že jsi nás musel opustit ~~tebe~~
smilovalo se nad tebou dobré nebe,
v lepší kraj jsi musel odejít.
Sklamání tě bolelo
víc než rány hmotné,
nevděk srdce poranil
to byly bolesti zhoubné.
Odešel jsi na věčnost
vavříny zdobí hlavu tvoji
skutky dobré kráčí za tebou,
láska s Bohem tě snoubí.
Spi sladce boží člověče,
zbožný čestný byl život tvůj
neopouštěj národ náš
vždy při nás pevně stůj.

Odpusť bratře presidente národu
neb neví co činí,
mnohý se už chytá za hlavu
a sám sebe viní.
Ty jako vítěz na nás budeš zřít
z té nebeské klenby modré
tvoje činy budou tady žít
a tvoje jednání moudré.
Nechť vzpomínka čistá za tebou letí
jak holubice bílá,
národ bude na tebe vzpomínat
jako na tátu jeho děti!"

Na shledanou!